

det er nødvendigt at foretage en Forandring i den Maade, hvorpaa Arrestationer nu behandles, og at afværge den Vilkaarlighed, som nu finder Sted ved at belægge Medborgere med criminel Arrest. Det er ingen ringe Ting at blive criminel arresteret, thi hvem seer de strevne Acter, hvem kan ophjse, at en Mand er uretlig arresteret; det er endogsaa en Maadesag at faae en Udskrift af Forhørene i criminelles Sager. Og dernæst, naar en Mand har været arresteret, bliver det brugt imod ham ved enhver anden Veilighed, hvor han styldig eller uskyldig kommer i Conflict med det Offentlige, at han har været undergivden Undersøgelse og Arrest. Jeg vil nu slet ikke tale om den Opinion, der danner sig om ham. Dersom Nasmus Jørgensen ikke var bleven arresteret, saa er det rimeligt, at Opinionsens vrangte Dom var bleven nedslaaet, men da han blev arresteret, sagde alle Folk: Han er Brandstifteren, og Ingen søgte at faae den virkelige Brandstifter tilstede. Jeg troer, at Enhver, der er tilstede her i Salen, vil kjende Exempler paa, at uskyldige Mennesker her i Landet have siddet i Arrest i kortere eller længere Tid. Dersom vi skulde fuldkommengjøre vor Retspleie, saa skulde vi først og fremmest søge at faae dette forandret, og jeg troer, at den ærede Justitsminister kunde gjøre Meget i denne Sag, naar han vilde bryde med Fortiden, men dette hører der til; man skal komme paa et andet Trin end det, man har staaet paa hidtil, man skal ikke ansee Arrestkjendelser for at være usejlsbarlige.

Nyholm: Det ærede Medlem, der nu satte sig, yttrede, at jeg skulde iblandt Andet have paastaet og anført som et Motiv til at arrestere Snekermester Jørgensen, at han var fattig. Det protesterer jeg paa det Bestemteste imod; det har jeg aldrig sagt, og Den, der paastaar det, har ikke forstaaet, hvad jeg yttrede. Jeg nævnte en sammenhængende Række af Omstændigheder, og der kom dette Moment frem, fordi det havde sin Betydning i Indiciernes Kjæde ved den Art Forbrydelse, hvorom her var Tale. Han skulde ikke arresteres, fordi han var en fattig Mand, det har jeg, som sagt, aldrig yttret, men fordi hans formeentlige Fattigdom blev et Led i de

Omstændigheder, der foranledigede Mistanken. Den, der paastaar, at jeg har anført Fattigdommen alene som en Grund til at arrestere Jørgensen, erklærer jeg siger Usandhed.

Rampmann: Jeg troer, at den Skilddring, det ærede Medlem for Sorø (Alberti) gav af vor nuværende Retstilstand, ikke svarer til Virkeligheden, og jeg skal i saa Henseende blot henvise til, hvad jeg mener at kunne kalde tvende Kjendsgjerninger, uden at jeg videre skal opholde mig ved den Sag, der har givet Anledning til Forespørgselen. Den ene Kjendsgjerning troer jeg, man ikke vil kunne benægte, og det er den, at man fra Domstolens Side i den senere Aarvælle mere og mere er gaaet over til en langt humanere Maade at behandle Forbrydere paa, end tidligere anvendtes. Jeg troer saaledes, at Mænd, hvis Livsflilling det har været at være Forhørsdommere, naar de see tilbage, ville erkjende, at der i den hele Maade, hvorpaa de opfatte deres Stilling og behandle de Vedkommende, er foregaaet en betydelig Forandring til det mildere og humanere Princip. At det ikke vil kunne undgaaes, at en uskyldig bliver sigtet for en Misgjerning, at han paa Grund deraf kan blive underkastet Arrest og andre Under, vil være indlysende for Enhver, og jeg seer ikke, med hvilket Middel man skulde naae hen til, at det for Fremtiden skulde kunne undgaaes. Heller ikke seer jeg, det er muligt at naae hen til, at Ingen skulde blive belagt med Arrest uden Nødvendighed. Vistnok maa der i saa Henseende bruges den største Varsomhed og Skjomsomhed; men man maa ikke glemme den Mangfoldighed af Sager, der foreligger, og Spørgsmaalet kan i saa Henseende være høist tvivlsomt saaledes, at der kan være høist forskellige Meninger om, hvorvidt et Arrestdecret i et givet Tilfælde har været tilstrækkeligt begrundet eller nødvendigt. Naar man rigtigt vil bedømme disse Forhold, maa man heller ikke glemme, at der paa den ene Side fordres Willighed og Humanitet, medens der paa den anden Side fordres Rets sikkerhedens Haandhævelse. Naar det ikke lykkes de Mænd, hvis Hverv det er at værne om Rets sikkerheden, at bringe Gjerningsmanden til en Forbrydelse